DOMSTOLENS BESLUT (första avdelningen)
den 14 december 1995 *

I mål C-173/95 P,

Anne Hogan, tjänsteman vid Europaparlamentet, bosatt i Luxemburg, företrädd av Giancarlo Lattanzi, advokat i Massa-Carrare, med delgivningsadress i Luxemburg, 33, rue Godchaux,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 29 mars 1995 av förstainstansrätten (fjärde avdelningen) i mål T-497/93, Hogan mot domstolen (REG s. II-703), i vilket det förs talan om ogiltigförklaring av domen,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas domstol, företrädd av Luigia Maggioni och Niels Lierow, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Maggioni, vid domstolens säte, Kirchberg,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av D.A.O. Edward, avdelningsordförande, och P. Jann (referent) samt M. Wathelet, domare,

* Rättegångsspråk: italienska.

generaladvokat: A. La Pergola,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 3 juni 1995 har Anne Hogan, i enlighet med artikel 49 i EG-stadgan och motsvarande bestämmelser i EKSG-stadgan och Euratomstadgan, överklagat förstainstansrättens dom av den 29 mars 1995, i mål T-497/93, Hogan mot domstolen (REG s. II-703, nedan kallad den "avkunnade domen"), i vilken hennes talan om ogiltigförklaring av domstolens beslut om att innehålla en del av hennes lön till följd av ett kvarstadsbeslut, återbetalning av det innehållna beloppet, ersättning av materiella och ideella skador som hon påstår sig ha lidit, och i andra hand om fastställande av att det nationella kvarstadsförfarandet var olagligt, ogillades.

2 Av de konstateranden som förstainstansrätten gjort i den avkunnade domen framgår följande:

"1. Sökanden, Anne Hogan, är tjänsteman i lönegrad C 1 vid Europaparlamentet. Vid tidpunkten för de händelser som ligger till grund för tvisten var hon tillfälligt förflyttad till Europeiska gemenskapernas domstol. Den 1 november 1993 återinträdde hon i tjänst vid Europaparlamentet.

2. Efter att en luxemburgsk advokat genom ansökan ingiven den 18 maj 1993 gjort gällande en fordran mot henne avseende 'kostnader och arvode påförda den

3 februari 1993', beviljade tribunal de paix de Luxembourg genom beslut av den 21 maj 1993, vilket delgavs domstolen och registrerades av denna den 25 maj 1993, kvarstad till ett belopp om 43 811 LFR, vilket motsvarar den summa som domstolen preliminärt uppskattat fordran till, på den utmätningsbara delen av Anne Hogans lön som innestod hos hennes arbetsgivare, domstolen.

3. Domstolen lämnade den 27 maj 1993 genom chefen för personalavdelningen en 'déclaration affirmative' (nedan kallad 'bekräftelse') i kraft av vilken domstolen informerade justitiesekreteraren vid tribunal de paix de Luxembourg om storleken av kärandens lön och uppgav att det kvarstadsbelagda beloppet skulle sättas in på ett särskilt konto. Därefter, i och med att bekräftelsen verkställdes, och såsom framgår av Anne Hogans lönebesked från juli månad år 1993, innehölls faktiskt ett belopp om 43 811 LFR som nedsattes på ett särskilt konto tillhörigt domstolen.

4. Efter att borgenären den 26 maj 1993 ingivit en ansökan om utmätning av det kvarstadsbelagda beloppet kallade tribunal de paix de Luxembourg den 1 juni 1993 de berörda parterna till en förhandling den 28 juli 1993. Domstolen var inte närvarande vid denna förhandling. I egenskap av gäldenär reste Anne Hogan formella och materiella invändningar och yrkade, som motfordran, skadestånd från sin borgenär.

5. Samtidigt inlämnade Anne Hogan den 1 juni 1993 en ansökan enligt artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna) till tillsättningsmyndigheten, med en uppmaning att ålägga personalavdelningen att inte innehålla något alls av hennes lön. Den 3 juni 1993 inlämnade hon ett klagomål i enlighet med artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna, mot den ovan nämnda 'bekräftelsen'. Den 15 juli 1993 informerade domstolens president Anne Hogan om att domstolens administrativa kommitté hade prövat hennes begäran, liksom hennes klagomål, och beslutat att avslå dem.

6. Genom dom av den 30 september 1993 biföll tribunal de paix de Luxembourg yrkandet att Anne Hogan skulle förpliktas att utge 43 811 LFR och utmätte det belopp som den 21 maj 1993 hade belagts med kvarstad. Denna dom delgavs domstolen den 26 november 1993.

7. Justitiesekreteraren vid tribunal de paix de Luxembourg utfärdade den 23 februari 1994 ett intyg om icke-överklagande till borgenären, vilket denne delgav domstolen genom skrivelse av den 24 februari 1994. Med stöd av detta intyg utbetalade domstolens personalavdelning beloppet om 43 811 LFR till borgenären i mars år 1994 och informerade Anne Hogan om detta genom skrivelse av den 23 mars 1994.

8. Anne Hogan lämnade in en ansökan om återställande av den försuttna tid som utgången av överklagandefristen för domen av den 30 september 1993 resulterat i till tribunal d'arrondissement de Luxembourg, vilken avvisade ansökan genom beslut av den 5 maj 1994. Domstolens personalavdelning erhöll beslutet den 20 maj 1994."

3 I den avkunnade domen av den 27 mars 1995 ogillade förstainstansrätten hennes talan.

4 Inom ramen för överklagandet har klaganden yrkat att domstolen skall

"Förklara att överklagandet kan upptas till prövning.

Förklara att det är grundat i sak.

Och i detta syfte:

Bifalla allt som tidigare har yrkats och särskilt det som yrkats i den ansökan som ingavs den 6 augusti 1993 (se ahritce5.893), samt övriga handlingar som kommit före eller efter, eller som har samband med denna och i synnerhet de yrkanden som uttryckligen återges i sammanfattningen av de väsentligaste omständigheterna i början av detta överklagande.

Förklara att talan är riktad mot domstolens tillsättningsmyndighet och inte mot 'Europeiska gemenskapernas domstol', det vill säga att den inte är riktad mot det organ som skall avgöra detta överklagande.

Förklara att grunden rörande ogiltighet i sig är tillräcklig för att täcka alla andra grunder.

Uttryckligen förklara att luxemburgska beslut saknar betydelse inom gemenskapsrätten, eftersom varken domstolen eller andra institutioner kan göras till parter i förfaranden angående interimistiska åtgärder.

Förklara att gemenskapsinstitutionerna och/eller deras personalavdelningar inte är arbetsgivare som är underkastade luxemburgsk lag.

Förklara att Anne Hogan är tjänsteman vid Europaparlamentet och inte vid domstolen, samt fastställa att förstainstansrätten begick ett fel när den, efter att i punkt 1 i domen ha förklarat att Anne Hogan var 'tjänsteman i kategori C 1 vid Europaparlamentet', förklarade att domstolen var hennes arbetsgivare.

Förklara att chefen för personalavdelningen saknar behörighet att företräda domstolen inför nationella domstolar och att endast institutionens anställda som givits en formell behörighet för det speciella ändamålet kan göra detta, under iakttagande av de regler som föreskrivs, till exempel i lag av den 10 augusti 1991 angående advokatyrket (upptagande i det luxemburgska advokatsamfundet).

Förklara att artikel 24 i tjänsteföreskrifterna innebär att gemenskaperna är skyldiga att bistå tjänstemän och inte agera till deras nackdel och att domstolens tjänstemän har underlåtit att uppfylla denna skyldighet, varför beslutet att innehålla 43 811 LRF, liksom beslutet att utbetala detta belopp, var lagstridiga.

Följaktligen upphäva domen samt alla rättsakter som kommit före eller efter, eller som har samband med denna.

Återförvisa målet till förstainstansrätten i plenum eller i andra hand till en avdelning med minst fem ledamöter i vilken den jävige domaren under inga som helst omständigheter får ingå.

Eventuellt själv avgöra saken i målet.

I andra hand fastställa att utländska domstolars åtgärder, inklusive deras beslut, inte är direkt verkställbara inom ramen för gemenskapsrätten utan att något slags beslut av domstolen dessförinnan har fattats och utan att en prövning dessförinnan skett av att de grundläggande principerna inom folkrätten och gemenskapsrätten har iakttagits.

Besluta om alla andra åtgärder som är nödvändiga.

Förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna."

5 I en senare inlaga som inkom den 15 september 1995 har klaganden yrkat

" — att ett formellt beslut först skall tas i vilket domstolen skall förklara om den godtar en kontradiktorisk förhandling eller inte,

— för det fall att den godtar detta, att den skall fatta ett beslut i vilket det klart anges vilka som är dess företrädare i det förevarande förfarandet, på sätt som avses i artikel 17 i EG-stadgan och artikel 6 i Europeiska konventionen om mänskliga rättigheter,

— att domstolen, med hänsyn till de allmänna aspekterna av frågorna som ställts, följaktligen tillåter en replik till svaromålet av den 21 augusti 1995 och att domstolen dessförinnan tar ett beslut i vilket det uttryckligen förklaras att svaromålet kan upptas till prövning,

— att det tas hänsyn till den omständigheten att klaganden till och med innan hon bestred 'omständigheterna' bestred och bestrider 'bekräftelsen av omständigheterna' vilket är ett bestridande som otvivelaktigt är en rättsfråga och att klaganden också bestrider möjligheten för chefen för personalavdelningen att utan uttrycklig fullmakt företräda Europeiska gemenskapernas domstol inför den luxemburgska domstolen."

6 Det bör emellertid påpekas att domstolen inte har tillåtit en replik.

7 I sitt utlåtande har domstolen anfört att det är uppenbart att överklagandet i enlighet med artikel 119 i rättegångsreglerna inte kan upptas till prövning och att det i alla händelser är uppenbart ogrundat.

8 Enligt lydelsen av artikel 119 i rättegångsreglerna kan domstolen vid varje tidpunkt avvisa eller ogilla överklagandet när det är uppenbart att det inte kan upptas till prövning eller när det är uppenbart ogrundat utan att inleda det muntliga förfarandet.

9 Till stöd för överklagandet av domen har klaganden anfört två grunder.

Den första grunden

10 Klaganden har som första grund åberopat en rad felaktigheter i förfarandet. Hon har för det första gjort gällande att förstainstansrätten har ändrat angivelsen av svarandepart, som var domstolens tillsättningsmyndighet och inte själva domstolen.

11 Hon har därefter klandrat förstainstansrätten för att inte ha iakttagit bestämmelserna om att uppskjuta handläggningen av mål (artikel 55 i förstainstansrättens rättegångsregler), ändring av processledningsåtgärder (artiklarna 49 och 64.4), utseende av en generaladvokat för detta mål (särskilt artikel 18), förening av mål (artikel 50), möjligheten att när som helst under rättegången hänskjuta målet till förstainstansrätten i dess helhet (artiklarna 11, 14 och 51, sista meningen), artikel 25.1 (felaktigt återlämnande av handlingar), artikel 65 c (val av åtgärder för bevisupptagning), och för att ha överfört målet till domstolens fjärde avdelning i vilken

den luxemburgske domaren R. Schintgen, mot vars närvaro det redan rests invändningar vid upprepade tillfällen, ingick men som trots hennes begäran inte förklarats jävig.

12 Enligt artikel 51 i stadgan för Europeiska gemenskapernas domstol kan grunderna för ett överklagande hänföra sig till rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen och som skett vid förstainstansrätten. Enligt artikel 112.1 c i domstolens rättegångsregler skall de grunder som åberopas anges i skrivelsen med överklagandet.

13 Såvitt avser ändringen av angivelsen av svarandepart har förstainstansrätten i punkt 31 i sin dom påpekat att det förhållandet att en talan riktas mot en institutions tillsättningsmyndighet och inte mot institutionen själv i sig är tillräckligt för att talan skall avvisas. I den mån som förstainstansrätten, i stället för att avvisa talan, har ansett att svaranden var den institution som rättsakten i fråga härrörde från, har den på detta sätt gjort det möjligt att pröva talan i sak.

14 Förstainstansrätten har således inte kränkt den överklagandes intressen. Denna del av den första grunden saknar därför uppenbarligen stöd.

15 Såvitt avser övriga påståenden om rättegångsfel har klaganden inte angivit någon rättslig grund i motsats till vad som föreskrivs i artikel 112.1 c i rättegångsreglerna. Hon har överhuvudtaget varken klart angivit på vilket sätt de ifrågavarande föreskrifterna åsidosatts i det aktuella fallet eller hur de påstådda oegentligheterna har medfört att hennes intressen har kränkts. Utöver den omständigheten att det rör sig om förstainstansrättens interna åtgärder för processledning, vilket inte faller under domstolens kontroll, har klaganden inte heller angivit vilken inverkan de påstådda oegentligheterna skulle ha haft på förstainstansrättens dom.

16 Under dessa omständigheter har villkoren i artikel 51 i stadgan för Europeiska gemenskapernas domstol och artikel 112.1 c i rättegångsreglerna inte uppfyllts. Det är uppenbart att första grunden i övrigt inte kan upptas till prövning, vilket innebär att grunden i sin helhet bör ogillas.

Den andra grunden

17 I sin andra grund har klaganden räknat upp en rad olika överträdelser av gemenskapsrätten samt av Europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Hon anser sålunda att förstainstansrätten i den avkunnade domen har

"— åsidosatt bestämmelserna om rätten till försvar,

— inte beaktat det faktum att en nationell domstol inte har befogenhet att göra Europeiska gemenskapernas domstol till part,

— har begått ett misstag genom att förklara att vissa villkorade interimistiska 'beslut' som bara finns i utländsk rätt är giltiga inom gemenskapsrätten,

— felaktigt ansett att domstolens personalavdelning uppträtt korrekt trots att den överträtt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna genom att underlåta att lämna sina tjänstemän och således klaganden det bistånd som den uttryckligen är skyldig att lämna enligt tjänsteföreskrifterna, närmare bestämt

— genom att lämna ut information som är av personlig och konfidentiell natur angående klaganden och som omfattas av sekretesskyddet,

— genom att inte infinna sig till förhandlingarna vid den luxemburgska domstolen och genom att på detta sätt underlåta att anföra argument till klagandens fördel, nämligen

— att det är omöjligt för den luxemburgska domstolen (juge de paix) att beordra Europeiska gemenskapernas domstol att 'handla',

— att svaranden inte är arbetsgivare,

— att det är omöjligt att likställa gemenskapen som arbetsgivare med den luxemburgske arbetsgivaren,

— att skulden i vilket fall som helst inte existerar,

— den indirekta politik av diskriminerande och undertryckande beskaffenhet som förts gentemot klagandens make,

— vägran att döma vad avser den till förstainstansrätten framställda begäran att ta ställning till följande frågor:

— Europeiska gemenskapernas domstol kan inte göras till part inför Tribunal de paix de Luxembourg.

— Europeiska gemenskapernas tillsättningsmyndighet är behörig att vara part inför förstainstansrätten och inte inför Europeiska gemenskapernas domstol, som är den domstol som överprövar förstainstansrättens domar.

— Personalavdelningen saknar behörighet att avgöra om utländska rättsliga beslut är lagenliga.

— Samma avdelning saknar behörighet att direkt verkställa besluten.

— Omöjlighet att verkställa icke slutgiltiga beslut av en utländsk domare som fattats utan att en kontradiktorisk förhandling ägt rum och med åsidosättande av rätten till försvar, åtminstone inom gemenskapernas rättsordning.

— Det felaktiga i att inte fastställa att intyget om icke-överklagande utfärdats i strid med principen om rätten till försvar och sålunda under förhållanden som står i strid med gemenskapernas rättsordning."

18 Denna uppräkning saknar samband med argumentationen som är hänförlig till åsidosättandet av klagandens rättigheter. Klaganden har för övrigt inte angivit de särskilda punkter i förstainstansrättens dom som hon ifrågasätter.

19 Dessa argument har dessutom redan framförts i förstainstansrätten, vilket innebär att det rör sig om en enkel upprepning med syfte att erhålla en omprövning av omständigheter som redan underställts förstainstansrättens prövning.

20 Det bör emellertid i detta avseende påminnas om att det av artikel 51 i stadgan för Europeiska gemenskapernas domstol i förening med artikel 112.1 c i rättegångsreglerna framgår att det i en skrivelse med överklagande tydligt skall anges vad som kritiseras i den dom som det yrkas ogiltigförklaring av samt de grunder som särskilt anförs till stöd för detta yrkande. Dessa krav uppfylls inte i skrivelsen med överklagande, i vilken de grunder och argument som redan framställts i förstainstansrätten — inberäknat de som grundas på omständigheter som förstainstansrätten uttryckligen lämnat utan avseende — endast upprepas eller ordagrant återges.

Ett sådant överklagande utgör nämligen i själva verket en begäran med syfte att få den ansökan som ingavs till förstainstansrätten omprövad, vilket ligger utanför domstolens behörighet (se bland annat beslut av den 26 september 1994, X mot kommissionen, C-26/94 P, Rec. s. I-4379, punkterna 12 och 13 och den rättspraxis som omnämns).

21 Det är därför uppenbart att den andra grunden inte kan upptas till prövning.

Det som anförts i inlagan av den 15 september 1995

22 Såvitt avser det som anförts av klaganden i inlagan av den 15 september 1995 är det tillräckligt att påminna om att domstolen inte har tillåtit att en replik inlämnas, vilket innebär att klagandens påståenden inte kan beaktas.

Eftersom det är uppenbart att de grunder som klaganden har framfört delvis inte kan upptas till prövning och delvis saknar stöd, skall talan i sin helhet ogillas.

Rättegångskostnader

23 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Enligt artikel 70 i samma regler skall institutionerna bära sina kostnader i tvister mellan gemenskaperna och dessas anställda. Enligt artikel 122 andra stycket är artikel 70 dock inte tillämplig om överklagandet har anhängiggjorts av en tjänsteman eller annan institutionsanställd mot institutionen. Eftersom

Anne Hogan är tappande part, skall hon förpliktas ersätta rättegångskostnaderna i denna domstol.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

följande beslut:

1) Överklagandet ogillas.

2) Klaganden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 14 december 1995

R. Grass — Justitiesekreterare

D.A.O. Edward — Ordförande på första avdelningen